

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 4408010142
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4408010142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného N. H. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 23. októbra 2014, sp. zn. 4 To 100/2014, na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného N. H. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 22. októbra 2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25. februára 2010, sp. zn. 5 To 68/2009, bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania v bode 1/ zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, v bode 2/ zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a v bode 3/ pokusu zločinu úverového podvodu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 14.10.2003 v čase o 13.10 hod. vošiel do predajne Jednota SD v obci R., okres Q. M., kde využil neprítomnosť zákazníkov a po nákupe potom, ako mu predavačka W. G. vracala finančnú hotovosť, obvinený náhle z vrečka svojej bundy vytiahol slzotvorný spray nezisteného druhu a s týmto nastriekal poškodenej W. G. do očí, na čo sa poškodená rozbehla ku dverám predajne, kde ju obvinený N. H. chytil a sotil smerom dovnútra predajne, v dôsledku čoho spadla na zem, kedy obvinený z otvorenej pokladne odcudzil finančnú hotovosť vo výške 2 563,70 Sk a keď chcel z predajne ujsť, poškodená W. G. ho chytila za nohu, na čo jej opätovne nastriekal slzotvorný spray do očí, poškodená ho pustila, obvinený z predajne ušiel a svojim konaním spôsobil poškodenej W. G. poranenie očí, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní dva dni, a pre COOP Jednota Q. M. spotrebné družstvo spôsobil škodu vo výške 2 563,70 Sk (85,10 eur),

2/ dňa 17.11.2003 o 00.30 hod. v katastrálnom území mesta Š., okres S., asi 100 m od cestného

označenia mesta Š. prišli s už odsúdeným N. U., už odsúdeným W. U. a R. Q. na vozidle BMW 323 čiernej farby vlastníka R. Q., R. Q. a N. U. napadli pešo idúceho J.Á. T., ktorého bili a kopali, a po jeho páde na zem mu zobrali peniaze v hotovosti 2 300,- Sk (76,35 eur), doklady a CD nosiče, pričom obvinený N. H. mu zobral mobilný telefón značky NOKIA 5210, výrobné číslo XXXXXXXXXXXXXXXX, z miesta činu odišli do Š. a asi o 5 minút sa vrátili a N. U. a R. Q. opäť napadli J. T., pričom už odsúdený W. U. stiahol poškodenému z nôh botasky zn. Nike v hodnote 2 490,- Sk (82,65 eur) a obvinený N. H. mu vzal nabíjačku k mobilnému telefónu, ktorý svojím konaním spôsobil poškodenému J. T. škodu vo výške 7 000,- Sk (232,36 eur),

3/ dňa 18.04.2008 predložil vo T. C. U. a.s., pobočke v Š., žiadosť o úverový produkt „Flexipôžička“ číslo XXXXXXXXXXXXXXXX vo výške 250 000,- Sk, pričom k žiadosti doložil potvrdenie o závislej činnosti od zamestnávateľa S.. so sídlom D. Y. ut. XX U. a výpisy z účtu z banky X. P., Maďarská republika, avšak preverovaním dokladov bolo zistené, že predložené doklady sa nezakladajú na pravde a z toho dôvodu bola predmetná žiadosť o poskytnutie úveru zamietnutá a v prípade, že úver by mu bol schválený a vyplatený, T. C. U. a.s., J. Q. X, U., IČO: XX XXX XXX, by bola spôsobená škoda vo výške 250 000,- Sk (8 298,47 eur).

Za to bol v bode I. rozsudku odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 10 (desať) rokov a 5 (päť) mesiacov.

Zároveň boli podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušené výroky o treste

- trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 23.05.2005, sp. zn. 1 T 44/2005, ktorý bol obvinenému doručený 01.04.2005 a právoplatnosť nadobudol 12.04.2005,

- trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 11.06.2007, sp. zn. 2 T 91/2007, ktorý bol obvinenému doručený 12.12.2007 a právoplatnosť nadobudol 21.12.2007,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V bode II. rozsudku bol obvinený podľa § 222 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zák., ani priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák., odsúdený na trest odňatia slobody 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky z 03. apríla 2014, sp. zn. 3 Nt 9/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. apríla 2014, sp. zn. 1 Tos 46/2014, bola podľa § 394 ods. 1 Tr. por. s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. US 106/2011 zo dňa 28.11.2012 a s poukazom na § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. povolená obnova konania v trestnej veci obvineného N. H., ktorého trestná vec sa skončila rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009, a podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009, ktorým bol obvinenému v bode I. uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov a 5 (päť) mesiacov. Súd podľa § 403 Tr. por. zároveň rozhodol, že obvinený sa neberie do väzby, pretože uňho nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por., a obvineného súčasne prepustil z výkonu úhrnného a súhrnného trestu odňatia slobody uloženého mu v bode I. rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009, vo výmere 10 (desať) rokov a 5 (päť)

mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V konaní po právoplatnom povolení obnovy konania Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 03.07.2014, sp. zn. 1 T 43/2008, rozhodol o uložení trestu obvinenému N. H. za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., zo spáchania ktorých bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009, bez aplikácie asperačnej zásady tak, že ho za skutky pod bodom 1/ a 2/ odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. a nezistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. Okresný súd Nové Zámky citovaným rozsudkom z 03.07.2014, sp. zn. 1 T 43/2008, zároveň zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky z 23.03.2005, sp. zn. 1 T 44/2005, ktorý bol obvinenému doručený 01.04.2005 a právoplatnosť nadobudol 12.04.2005, a výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky z 11.06.2007, sp. zn. 2 T 91/2007, ktorý bol obvinenému doručený 12.12.2007 a právoplatnosť nadobudol 21.12.2007, ako aj všetky rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený N. H. odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Nitre uznesením z 23.10.2014, sp. zn. 4 To 100/2014, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený N. H. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. a v § 374 ods. 3 Tr. por.

V zmysle podaného dovolania, ktoré je identické s predchádzajúcim odvolaním obvineného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 03.07.2014, sp. zn. 1 T 43/2008, videl obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. v aplikovaní ustanovení Trestného zákona účinného v inom čase, ako platil v čase spáchania skutku, bez toho, že by takto aplikovaný Trestný zákon bol pre páchatel'a priaznivejší. Argumentoval úpravou obsiahnutou v zákone č. 140/1961 Zb., ktorá pri predmetnom trestnom čine určovala spodnú hranicu trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov (horná bola vo výmere 12 rokov a po „navýšení“ podľa § 35 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. až 16 rokov), kým zákon č. 300/2005 Z. z. určuje za predmetný trestný čin trest odňatia slobody s dolnou hranicou vo výške 7 rokov (a hornou vo výške 13 rokov). Vychádzajúc z uvedeného, mal obvinený za jednoznačné, že tzv. starý Trestný zákon (zákon č. 140/1961 Zb.) je pre neho priaznivejší. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd teda nepoužili správne ustanovenia zákona, keď pri ukladaní trestu odňatia slobody vychádzali z tzv. nového Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z. z.). Obvinený bol zároveň toho názoru, že súdy vo svojich rozhodnutiach ani neuviedli argumentáciu, ktorá by odôvodnila, z akých úvah vôbec z hľadiska „priaznivosti pre páchatel'a“ vychádzali, keď vylúčili aplikovanie starého Trestného zákona. Práve uvedeným spôsobom sa konajúce súdy mali podľa presvedčenia obvineného dopustiť aj porušenia práva na obhajobu. Obvinený mal za to, že súdy svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, čím spôsobili arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí. Zdôraznil irelevantnosť argumentácie prvostupňového súdu, spočívajúcej v skutočnosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 28.11.2012, sp. zn. PL. US 106/2011, rozhodol, že časť ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, pričom však nerozhodol o tom, že aj ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, tvrdiac, že okresnému súdu neprináleží rozhodovať o tom, či niektoré ustanovenie alebo jeho časť je alebo nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ani extenzívne vykladať citovaný

nález Ústavného súdu Slovenskej republiky aj na § 35 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona, pre posudzovanie priaznivejšieho právneho predpisu. Uvedené nesprávne právne posudzovanie nebolo korigované ani rozhodnutím odvolacieho súdu. S poukazom na judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ustálenú zásadu prednosti ústavne konformného výkladu obvinený zhrnul, že argumentácia prvostupňového súdu o tom, že vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sa týka len nového Trestného zákona, nemá zákonnú ani ústavnú oporu, pričom ani jeden zo súdov neuviedol žiadnu inú úvahu, ktorou sa riadil pri aplikácii nového Trestného zákona, respektíve pre ktorú aplikáciu starého Trestného zákona ako pre páchatel'a menej priaznivejšieho, vylúčil.

Obvinený okrem nesprávneho aplikovania ustanovení nového Trestného zákona vyčítal súdu, že nedostatočne vzal do úvahy okolnosti, ktoré odôvodňujú uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici starého Trestného zákona. Opätovne preto poukázal na samotnú dobu od spáchania trestných činov - vyše 11 rokov, ako aj na svoje doterajšie správanie vo výkone trestu a tiež na skutočnosť, že sa k skutku doznal, svoj čin oľutoval a škodu nahradil. Mal preto za to, že už doteraz vykonaný trest je trestom postačujúcim tak pre jeho potrestanie a nápravu, ako aj pre ochranu spoločnosti.

Na základe uvedeného a odôvodneného obvinený podaným dovolaním navrhol, aby dovolací súd po vyslovení porušenia zákona v ustanoveniach najmä § 2 ods. 1, § 34 ods. 2 Tr. zák., § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. por., čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky v jeho neprospech, z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), i), h) Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 23.10.2014, sp. zn. 4 To 100/2014, a rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 03.07.2014, sp. zn. 1 T 43/2008, a prikázal Okresnému súdu Nové Zámky, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol v inom senáte.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného vyslovila názor, že v danom prípade nie je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe a k takémuto porušeniu práva na obhajobu v tomto prípade nedošlo. Zároveň nevzhládla ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ani iný z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 Tr. por. K dovolacím námietkam obvineného poznamenala, že jeho argumentácia v podanom dovolaní je identická s tou, ktorú použil už v konaní pred súdmi v rámci dokazovania. Zdôrazňujúc výnimočnosť inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, uviedla, že rozhodnutia oboch súdov nižších inšancií považuje za zákonné a opodstatnené. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. bola prokurátorka toho názoru, že tento nie je daný, pretože pri spôsobe výpočtu výšky trestu, pri priznaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 pre obvineného priaznivejší.

Vychádzajúc z uvedeného, zastávala názor, že v danom prípade nie sú naplnené dôvody dovolania tak, ako to má na mysli § 371 Tr. por., a preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. zamietol.

Písomným podaním, označeným ako „Dodatok dovolania," sa k dovolaniu podanému prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča vyjadril aj samotný obvinený, ktorý v podstatnej časti prevzal argumentáciu podaného dovolania, keď naďalej trval na tom, že súdy nepoužili správne ustanovenia zákona, keď pri rozhodovaní o treste vychádzali z nového Trestného zákona, a to bez toho, aby tento svoj postup náležitým spôsobom odôvodnili. Poukazujúc na okolnosti, ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú v jeho prípade uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej výmery, okresnému aj krajskému súdu vyčítal, že tieto vôbec nevzali do úvahy.

Poškodení W. G., COOP Jednota spotrebné družstvo, J. T., ani Všeobecná úverová banka, a.s. sa k dovolaniu obvineného, ani jeho doplneniu v určenej lehote nevyjadrili.

Vyjadrenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky podané k dovolaniu obvineného bolo súdom prvého stupňa doručené obvinenému a jeho obhajcovi JUDr. Ľudovítovi Štanglovičovi. Obvinený sa vo svojom vyjadrení k nemu pridržal skoršej argumentácie použitej už v podanom dovolaní a jeho doplnení.

Následne súd prvého stupňa po opakovanom odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), h) a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného N. H. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie

zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 písm. h) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa. Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu. Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Úvodom je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že, ako to vyplýva z vyššie uvedeného prehľadu konania v trestnej veci obvineného, pôvodné rozhodnutie o vine obvineného za skutky pod bodom 1/ až 3/ (vyhlásené rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009) nebolo rozhodnutím o povolení obnovy konania dotknuté, a teda zostalo právoplatné. To zároveň znamená, že otázka viny obvineného v prípade spáchania predmetných skutkov nebola predmetom nového konania uskutočneného súdmi nižšej inštancie po povolení obnovy konania, a teda ani predmetom ich rozhodnutí, napadnutých podaným dovolaním.

V súlade s uvedeným obvinený všetky dovolacie dôvody, uplatnené podaným dovolaním, smeroval proti výroku o treste, pričom nosnou ideou jeho argumentácie, použitej už v odvolacom konaní, bolo v podstate porušenie ustanovení zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona o časovej pôsobnosti zákona, keď súdy, bez toho, aby to pre neho ako páchatel'a bolo priaznivejšie, postupovali podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. namiesto podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Týmto postupom malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.), následkom čoho mal byť obvinenému uložený trest mimo

(správnym) zákonom danej trestnej sadzby (§ 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.). Nedostatočným odôvodnením napadnutých rozhodnutí konajúce súdy mali zároveň porušiť právo obvineného na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.).

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený v podstate spochybnil právne úvahy, ktorými sa prvostupňový súd riadil pri rozhodovaní o voľbe použitej právnej úpravy, keď k záveru o tom, že napriek nižšej dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom č. 140/1961 Zb. je v danom prípade pre postavenie obvineného priaznivejší Trestný zákon účinný od 1. januára 2006, dospel len na základe skutočnosti, že závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrené v jeho náleze z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, neboli Ústavným súdom Slovenskej republiky explicitne formulované aj vo vzťahu k ustanoveniu zakotvujúcemu asperačnú zásadu (§ 35 ods. 2) v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb.

Zo skutkovej vety rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22. októbra 2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25. februára 2010, sp. zn. 5 To 68/2009, je zrejmé, že skutkov pod bodom 1/ a 2/, za ktoré bol obvinenému uložený trest, výrok o ktorom je predmetom dovolacieho konania, sa obvinený dopustil za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb., podľa § 16 ods. 1, ods. 2 ktorého sa trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Páchatel'ovi možno uložiť vždy len taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje.

Podobne Trestný zákon č. 300/2005 Z. z., účinný od 1. januára 2006, v § 2 ods. 1 upravuje, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia možno páchatel'ovi uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

K uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustálenou súdnou praxou poznamenáva, že za najpriaznivejší je potrebné považovať ten zákon, ktorý pri použití súhrnu všetkých jeho ustanovení, vzťahujúcich sa na súdený skutok, poskytuje pre páchatel'a miernejší (priaznivejší) konečný výsledok. Posudzuje sa teda použitie skoršieho i novšieho zákona ako celku. Len porovnanie trestných sadzieb nestačí.

V danom prípade dovolací súd musí pripustiť, že argument obvineného o potrebe aplikovať závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrené v jeho náleze z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, aj na prípady použitia ustanovenia § 35 od. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., odzrkadľuje ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je obsah citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky potrebné interpretovať vo vzťahu k účelu asperačnej zásady ako takej, ktorý je vyjadrený predovšetkým v sprísnených podmienkach trestania páchatel'ov trestných činov, a to v zásade bez ohľadu na predpis, v ktorom je protiústavná zásada ukladania trestov zakotvená. Skutočnosti tiež zodpovedá, že Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 ukladá za spáchaný trestný čin trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby, ktorá je nižšia (5 rokov), než dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanoveného za predmetný trestný čin Trestným zákonom účinným od 1. januára 2006 (7 rokov). Ako však bolo uvedené vyššie, pre posúdenie priaznivosti toho ktorého zákona pre páchatel'a je potrebné zohľadniť všetky ustanovenia porovnávaných predpisov, ktoré sú vo vzťahu k súdenému skutku relevantné.

Na druhej strane preto nemožno opomenúť fakt, že Okresný súd Nové Zámky dospel v konaní pri rozhodovaní o treste obvineného k záveru, a Krajský súd v Nitre tento potvrdil, že v konaní obvineného bola prítomná jedna poľahčujúca okolnosť a žiadna z priťažujúcich okolností. Prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností pri určovaní druhu trestu a výmery je pritom povinnosťou súdu práve v zmysle Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. (§ 38 ods. 2), ktorý v ustanovení

§ 38 ods. 3 zároveň určuje spôsob, akým sa v prípade prevažujúcich poľahčujúcich okolností obligatórne znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Trestný zákon č. 140/1961 Zb. síce taktiež zakotvuje povinnosť súdu prihliadať pri výmere trestu na poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, avšak, akým spôsobom tieto premietnuť do uloženého trestu ponecháva na úvahe súdu. Uvedené narastá na význame práve v kontexte daného prípadu, v ktorom je z rozhodnutí prijatých konajúcimi súdmi v predmetnom konaní možné odčítať, že tieto pri určovaní druhu a výmery trestu konštantne zohľadňovali aj ďalšie okolnosti prípadu, najmä skutočnosť, že obvinený spáchal trestné činy s opakovaným použitím násillia, jeho osobu a život vedený pred spáchaním stíhaných trestných činov i predchádzajúce odsúdenia obvineného, vedúce k uvažovaniu o treste odňatia slobody uloženom vo výmere blížiacej sa k hornej hranici ustanovenej trestnej sadzby.

Za daných okolností nemožno mať pochybnosti o tom, že práve následkom nutnosti znížiť v dôsledku prevažujúcich poľahčujúcich okolností hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, diktovanej Trestným zákonom účinným od 1. januára 2006, je tento pre obvineného priaznivejší než úprava účinná do 31. decembra 2005, ktorá síce určuje nižšiu dolnú hranicu trestnej sadzby ukladaného trestu, avšak vo vzťahu k jej hornej hranici kogentným spôsobom zakotvuje len použitie asperačnej zásady vedúcej k jej obligatórnemu zvýšeniu bez toho, aby súčasne určovala súdu spôsob zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností obdobne ako neskôr účinná právna úprava.

Len pre úplnosť dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolaním podaným proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, sa samotný obvinený domáhal aplikácie Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., pričom Krajský súd v Nitre ako odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí (rozsudok z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009) s názorom obvineného, že posúdenie jeho konania podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 je preňho priaznivejšie, stotožnil, keď, vedomý si skutočnosti, že Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. určuje pri kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu lúpeže trestnú sadzbu 7 až 12 rokov, zatiaľ čo Trestný zákon č. 140/1961 Zb. trestnú sadzbu 5 až 12 rokov, s ohľadom na spôsob výpočtu výšky trestu pri aplikácii tzv. asperačnej zásady, zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti, taktiež dospel k záveru o tom, že Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 je pre obvineného priaznivejší.

Napokon je žiaduce poznamenať, že (ako už bolo uvedené) dovolaním napadnuté rozhodnutia boli súdom prvého stupňa a odvolacím súdom prijaté na podklade rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 22.10.2009, sp. zn. 1 T 43/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009, ktorými súdy rozhodli o otázke viny obvineného za spáchané trestné činy, a ktoré neboli rozhodnutím o povolení obnovy konania dotknuté. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť obvineného na skutočnosť, že záver o použití Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. ako priaznivejšieho pre obvineného bol prezentovaný už vo vyššie uvedenom rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25.02.2010, sp. zn. 5 To 68/2009. K tomu je zároveň potrebné dodať, že citované rozhodnutie odvolacieho súdu bolo predmetom dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 4 Tdo 32/2011 na základe dovolania podaného obvineným z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., ktoré najvyšší súd uznesením z 26.07.2011 odmietol.

Ďalšími námietkami subsumovanými pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený v podstate namietal nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností viažucich sa k spáchaným skutkom, ale najmä k okolnostiam, ktoré nastali po nastúpení výkonu trestu odňatia slobody, a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, dochádzajúc k záveru o tom, že trest ním doposiaľ vykonaný je postačujúci.

Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v nedostatočnom prihliadnutí na uvádzané skutočnosti, vyplýva, že tieto smerujú proti rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd preto opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom

právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, a preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal. V rámci tohto dovolacieho dôvodu môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Najvyšší súd k tomu uvádza, že obvinenému bol právoplatne uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednanú trestnú činnosť pripúšťa a tento zároveň nevybočuje z rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby, ako to najvyšší súd prezentuje v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia, pričom tiež nebolo zistené ani porušenie žiadneho hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy viažuceho sa k rozhodovaniu o treste, ktoré by bolo subsumovateľné pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúceho dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. naplnený nebol.

V prejednávanej veci obvinený uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednaný trestný čin nepripúšťa.

Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby v prerokúvanej veci bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa alebo bol trest uložený mimo rámca trestnej sadzby. Iné pochybenie spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení kritérií uvedených v § 34 až § 39 Tr. zák. a v dôsledku toho uloženie neprimerane prísneho (alebo naopak mierneho) trestu, nie je možné dovolaním vytykať prostredníctvom uvedeného dovolacieho dôvodu. Obvinený môže namietať len nezákonne uložený trest mimo hraníc trestnej sadzby, prípadne neprípustný trest, nie však voľnú úvahu súdu pri ukladaní trestu a hodnotenie svojej osoby, pokiaľ je trest uložený v rámci zákonom určenej trestnej sadzby. Práve takého charakteru bola časť námietok obvineného, sledujúca jeho záujem na uložení trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby.

V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd v rozsudku z 03.07.2014, sp. zn. 1 T 43/2008, podrobne rozviedol predchádzajúce odsúdenia obvineného, zhodnotil doterajší život obvineného, jeho súčasný postoj k spáchaným trestným činom, ako aj jeho správanie sa vo výkone trestu odňatia slobody. Súd zistil prítomnosť jednej poľahčujúcej okolnosti a žiadnej z priťažujúcich okolností. Za spáchané úmyselné trestné činy tak obvinenému uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., v zmysle ktorého ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, a ďalej podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák., a to s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. V danom prípade najprísnejšie trestným činom bol zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., za ktorý Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu 7 až 12 rokov. Po znížení hornej hranice trestnej sadzby ukladaného trestu odňatia slobody, predtým zvýšenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. na 16 rokov, postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. sa mal obvinenému ukladať trest odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby 7 až 13 rokov. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa síce vyplýva, že predovšetkým okresný súd pri stanovení rozpätia trestnej sadzby, pristúpia najskôr k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a až následne k jej zvýšeniu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nepostupoval správne a v súlade so zákonom, avšak pri určení trestu odňatia slobody napokon vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov, teda v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nemôže byť len táto skutočnosť spôsobilá úspešne naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Ako už totiž bolo uvedené, dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednaný trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná. Obvinenému bol uložený druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pričom tento mu bol uložený aj v rámci zákonom ustanovenej

trestnej sadzby.

Dovolací súd k tomu len na okraj poznamenáva, že pri aplikovaní ustanovení Trestného zákona č. 140/1961 Zb. by sa pri určovaní výmery trestu odňatia slobody vychádzalo z rozpätia trestnej sadzby 5 až 16 rokov.

Z uvedeného je zrejmé, že obvinenému bol uložený trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a takého druhu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. preto tiež nie je daný.

Obvinený podané dovolanie napokon odôvodnil aj dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., pričom porušenie práva na obhajobu videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Námietky obvineného, ktorými tento, odvolávajúc sa na chýbajúcu argumentáciu k voľbe použitej právnej úpravy, v podstate blanketovým spôsobom napáda odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu a odvolacieho súdu, dovolací súd taktiež nepovažuje za opodstatnené. Obvinený totiž v podanom dovolaní neuviedol ani jednu skutočne relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v posudzovanom prípade bolo porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to bolo uvedené vyššie. Prítom skutočnosti nezodpovedá ani tvrdenie obvineného o chýbajúcom zdôvodnení voľby použitej právnej úpravy, keď okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia celkom jasne vysvetlil úvahy, ktoré ho priviedli k presvedčeniu o potrebe aplikovať Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. namiesto Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a krajský súd sa vo svojom rozhodnutí v značnom rozsahu stotožnil s jeho argumentáciou a túto už len opakovane neuvádzal. Je však zrejmé, že obvinený sa s právnymi názormi konajúcich súdov nestotožnil. Na tomto mieste sa preto žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel najvyšší súd k záveru, že konanie na súde prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezisťuje porušenie. Obvinený mal v súdnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Dovolací súd preto ani vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemohol dospieť k záveru o jeho naplnení.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.